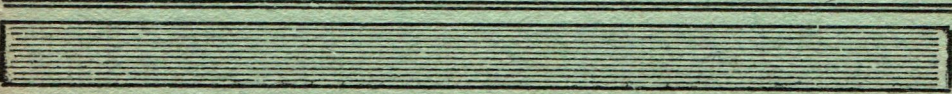

КЊИЖЕВНОСТ И ЈЕЗИК

6

ЈУН 1958

БЕОГРАД

који страхују да не погреше у говору или у писму наведених гласова. Она би одиста, и требало да буде у свим тим случајевима користан саветник како треба говорити и писати. Писац је и овде показао и знање и умешност да одабере

што је важно и корисно за врло широке слојеве не само људи без особита знања и виших школа него свакако и онима који су учили школе, али нису стекли навику ни доброг изговора ни правилног писања.

М. С. Лалевих

НАШ ЈЕЗИК, (Нова серија, књ. IX, св. 1—2).

Проф. А. Белић („Поводом језичких испитивања и излагања нашег часописа“) истиче потребу да „Наш језик“ посвети већу пажњу студијама из стилистике.

У пространој студији „Реченице без развијених главних делова“ проф. М. Стевановић детаљно и врло продубљено анализира природу оваквих реченица које се све чешће јављају код наших савремених писаца.

Б. М. Николић („Смиреност Андријева казивања“) показује којим стилским и синтаксичким средствима Андрић постиже стилску мирноћу, толико карактеристичну за његово казивање.

Б. Милановић („О једном глаголском дублету“) оправдано предлаже да се поред **заценути се** (од смеха, плача сл.) призна право грађанства у књижевном језику и облику **заценити се**. — М. Станић и М. С. Московљевић пишу углавном поводом етимологије овога глагола коју даје Милановић.

С. Матић („О облику „Србљи“) објашњава зашто сматра да је овај облик **фремски** (славонски) и не црногорски или херцеговачки. Објашњење је **уверљиво**.

Проф. В. М. Мишовић („Неколико напомена о значењу речи **накрпат**“) сматра „да у песми Страхинић Бан ова реч има глаголски облик и глаголско значење“. Тачно.

Д-р Михаило Павловић („О једном преводу с француског“) врло документовано критикује превод дела **Дон Жуан или живот Бајронов** од Андре Мораа (изд. Нолит, Београд 1956).

Проф. М. С. Московљевић („Деведесетогодишњица проф. О. Брока“) топло пише о овом ретком јубилеју норвешког слависте.

Милија Станић („О квантитету једног вокала презентске основе“) предлаже да се у јужном књижевном изговору допусте двојаки облици **праес. гл. т. умети: са дужином (умијем) и без ње (умијем)**.

Гргур Берић („Како је постала реч **курџон**“) објашњава да је ова реч постала од надимка Кир Џон (како су либерали звали Јована Ристића).

„Језичке поуке“ у овој су свесци дали М(итар) П(ешикан) и Б(ерислав) Н(иколић).

На крају дат је некролог д-р **Јовану Радуловићу**.

Б. М. Николић